

“Лечу за сонцем, проводжаю літо...”

Івана Війтенка, поета, члена Національної спілки журналістів України, лауреата літературної премії імені Тараса Мельничука, колишнього залізничника знають багато поціновувачів поетичного слова. Його неповторна лірика, мов джерельна вода, якої хочеться напиться ще і ще. І ось знову випала приємна нагода поспілкуватися з ним, дізнатися більше про його життя та творчість. Цього разу розмовляємо, смакуючи рядки “На крилах неба” та вслухаючись у “Світанкові гами”.

– Іване Дмитровичу, у 2012-му році вийшла ваша шоста збірка поезій “На крилах неба”. Що означає її поява для Вас?

– Це етапна збірка у моїй творчості. До неї увійшли вірші, які продовжують теми любові до життя, краси людської душі і неповторності рідного краю. У моїх попередніх збірках також домінували ліричні настрої. Вони й підказали назву для нової книжки. Знаю, що всі, хто наділений даром поетичного сприйняття світу, відчують добрий дух і почуваються крилатими, наче на крилах неба.

– У тій збірці є глибокі й тривожні роздуми про життя і долю, а є й описи світлих моментів. Які рядки народжуються легше?

– Пишу вірші ще зі шкільних літ. Відтоді намагаюся підібрати найдоречніші слова і знайти неповторні метафори. Завжди хотів, щоб вірш звучав, мов пісня, зачіпаючи струни серця. А сьогодні, коли суспільство стало особливо цинічним, і в ньому матеріальне переважає духовне, потрібні особливі слова для лікування душі. Намагаюся знаходити такі слова й метафори, мене часто запрошують на літературно-мистецькі заходи, зокрема в навчальні заклади та бібліотеки. Незважаючи на різні настрої, у моїх творах переважають світлі художні образи. Це світлий погляд на красу всього, що нас оточує, як-от:

Медвяно грає молода бджола,

Спішать до осені спасівки соковиті.

І куряться дорога до села

Копитами і шинами підбита.

– Наскільки важлива для вас любов ваших шанувальників?

– Я ділюся своїми думками, враженнями, радістю і сумом із людьми, які розуміють мою поетичну мову. Дуже приємно бачити, що мої поезії знаходять відгук у їхніх серцях. Це додає бажання творити і сприяє появі нових поезій та збірок.

– Наприкінці минулого року ви видали збірку вибраних поезій. Маєте свої симпатії серед власних віршів?

– Та якби не було симпатій, то чи хотілося б писати? Кожен вірш мені дорогий, але серед них є особливі, які закарбувалися в моєму серці. Це вірші про маму, батька, родинне тепло, рідне село, у якому народився і проживаю досі.

Це моя сьома поетична збірка, яку я окрестив “Світанкові гами”. Чому вибрав таку назву? А тому, що не хочеться думати про захід сонця, про надвечір'я життя. Прагну додати читачам оптимізму, світлого світанкового настрою, співзвучного, наприклад, із такими словами:

З вошони мед липучий, наче клей,

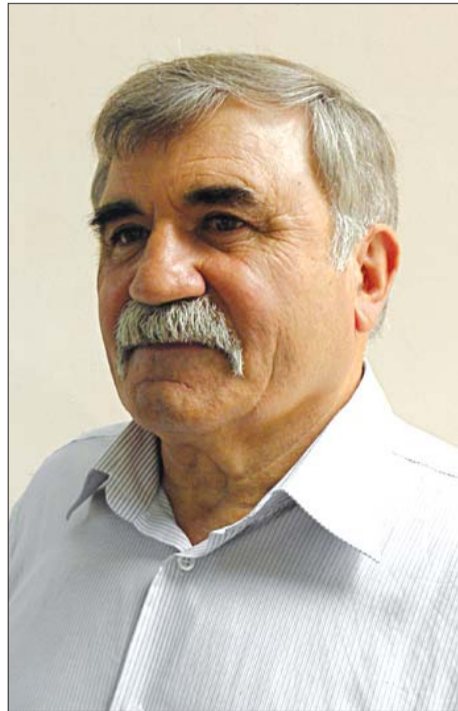
Янтарнощедро капає на віко.

Спішу з любов'ю й словом до людей,

Лечу за сонцем, проводжаю літо.

– У вас є багато віршів для дітей. Чи не плануєте у майбутньому видати книжку для малечі?

– Так, у мене є вагома добірка творів для дітей. Деякі з них уже друкувалися у попередніх книжках. Ще чимало дитячих віршів написав за останній час. Мрію про окрему збірку з майстерним художнім оформленням. Сподіваюся знайти спонсорів, які виявлять бажання підтримати

цей задум фінансово.

– В одному з ваших віршів є слова: “Усе, що тільки може бути, сприйму, мов дар, щоби по тім осмислити і осягнути”.

– 99 відсотків – це праця літератора, і лише 1 відсоток належить тому дарові, який підштовхує до осягнення життя через поезію. Творча мука – це природна стихія поета. Він мусить досягти своєї істини, осмислити й осягнути світ та себе у ньому.

– Знаю, що ви маєте гарні переклади поезій російських поетів. Чи плануєте поділитися цим доробком із читачами?

– Я вже переклав деякі найбільш відомі вірші Єсеніна, Федорова, Дорізо, Анненського, Брюсова, Щипачова та інших поетів. Продовжую працювати над перекладами. Це непросте заняття, але дуже цікаве. Критики схвально оцінюють мою скромну перекладацьку працю, і це для мене неабияка моральна підтримка та заохочення до подальших перекладів. Поки що кількість перекладеного вміщується в окремий розділ. Думаю, що у наступній поетичній збірці читач матиме змогу ознайомитися з моїми перекладами.

– У ваших віршах часто трапляються чуттєві описи залізниці. Ви вболіваєте за долю галузі й нині?

– Я понад 40 років пропрацював електромеханіком зв'язку в Івано-Франківській дистанції сигналізації та зв'язку. Половину з цього терміну обслуговував пристрої лінійно-апаратного залу Івано-Франківського вузла зв'язку, а опісля, аж до виходу на заслужений відпочинок, працював на такій же посаді в Коломиї. Окрім того, упродовж багатьох років я був позаштатним кореспондентом “Львівського залізничника”. Тому залізниця мені рідна і близька. Робота ця, звісно, не поетична, але не скажеш, що не творча. У різних, навіть досить складних ситуаціях потрібно було оперативно забезпечити надійний, безперебійний зв'язок, щоб не було збоїв у єдиному транспортному, налагодженому, наче годинник, механізмі. Зі своїми професійними обов'язками я, здається, справлявся. За успішну працю відзначений трьома іменними годинниками та радіоприймачем від начальника залізниці. Маю багато похвальних грамот.

Приємно сьогодні зайти на місце, де

колись працював. Там на невеликому подвір'ї росте фруктовий сад, який я посадив власноруч. Радію, що нині на підприємстві впровадили найсучасніші технічні засоби зв'язку, що мою справу продовжують молоді спеціалісти. Ще працюють і ті залізничники, поруч із якими я колись трудився. Мене завше радо вітають старший електромеханік Микола Дяків, електромеханік Петро Ріжняк, Михайло Федюк, Галина Дутчак, Леонід Стефак та інші. На залізниці черговим по відділку вже багато літ працює мій племінник Михайло Коцаба. Від нього я завше маю інформацію про те, як почувається галузь. Я усім серцем вболіваю за неї і за тих, хто пов'язав свою долю із залізницею. Чимало залізничників є шанувальниками моєї творчості.

– У вас упродовж року було дуже насичене творче життя. Ви брали участь у вечорах, фестивалях. Що найбільше запам'яталося?

– Щороку приймаю участь у фестивалях, присвячених “Князю Роси” – Тарасові Мельничуку, що проводяться у березні в Чернівцях, а в жовтні – в Івано-Франківську. А ще я учасник фестивалю імені Квітки Цісик, відомої американської співачки українського походження, що проводиться в селі Ліски, неподалік від мого рідного села. Там народився батько співачки Володимир і певний час мешкала родина Цісиків. Пам'ять про них відновив мій літературний побратим, письменник Ярослав Ясінський. Із задоволенням відвідую село Лолин Долинського району, де зусиллями мого друга Василя Олійника проводиться свято Франкової любові. Як відомо, у цьому селі гімназист Іван Франко зустрів своє перше, найпалкіше кохання – дочку місцевого священика Ольгу Рохкевич. Батько не дозволив Ользі вийти заміж за поета, і його туга вилилась у жмутки ліричних поезій збірки “Зів'яле листя”. Цій темі і я присвятив декілька поезій:

Дорога в'ється – кличе в Лолин,

В зелене бойківське село,

Де світлий образ – образ Олин

Гойдає вічності крило...

Не так давно побував на імпрезі в селі Новоселиця Косівського району. Туди мене запросив давній друг, митець, колишній

фотокореспондент газети “Львівський залізничник”, лауреат Шевченківської премії Василь Пилип'юк. Я присвятив йому теплий ліричний вірш. Ось рядки з нього:

Світло і тінь у рівновазі

В світлинах Ваших і в житті.

І те, що нині Ви в повазі

І служите своїй меті,

Чогось вартує і щось важить.

Усі ці заходи приносять насамперед незабутні миті спілкування з творчими особистостями та щирою читацькою аудиторією.

– У вас є вірш, де сказано, що, поки вірши у диво, усе можливо. Ви вірите у дива?

– Вірю. Ось мене присмню здивував письменник, відомий літературний критик, доцент факультету літературознавства Тернопільського педагогічного університету Петро Сорока, який прочитав мої вірші в журналі “Дзвін” і у своїх статтях позитивно відгукнувся на них. Крім того, він дав рекомендацію для вступу до Національної спілки письменників України. Ознайомившись із моїми поетичними доробками, другу рекомендацію написала професор Івано-Франківського університету імені Василя Стефаника Ольга Слоновьська.

Із приємністю зустрічаюся з багатьма творчими людьми, які цікавляться стихією мого віршотворення. Зокрема особливий вплив на мене зробив письменник із Коломиї Василь Рябий. Він уперше безкорисливо підтримав мене переднім словом у збірці “Журавель на стерні”. Підтримую творчу дружбу з Дмитром Юсипом, колишнім кореспондентом дорожньої газети. Це відомий літературний критик, лауреат премії імені Олександра Білецького, він згодився написати переднє слово до моєї нової збірки. Отже, я все більше впевнююся, що без доброго дива не буває успіху, світ стає похмурішим, зникає поезія.

– Тож бажємо вам якнайбільше добрих див, щоб ви могли й далі щедро обдаровувати своїх читачів новими поетичними збірками. Дякуємо за розмову!

Спілкувалася
Ольга ПАДКОВСЬКА

Реклама

Кредит без зайвих рухів

- до 50000 грн готівкою*
- без застави
- без поручителів

Тарас (067) 675 35 24
Андрій (067) 363 52 20
Сергій (067) 429 15 25

*Детальні умови кредитування – на сайті www.fcbank.com.ua. Усі види банківських послуг. Ліцензія НБУ №28 від 06.10.2011

БАНК «ФІНАНСИ та КРЕДИТ»